Raad van State

DOSSIER

200800059/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/48560 van de rechtbank 's-Gravenhage van 4 december 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 januari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 7 september 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 december 2007, verzonden op 6 december 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 januari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen de vreemdeling in het hoger-beroepschrift heeft aangevoerd, heeft hij niet als zodanig in eerste aanleg naar voren gebracht. Dat dat voor het eerst in hoger beroep gebeurt, verdraagt zich niet met het bepaalde in voormeld artikel 85 van de Vw 2000. Uit deze bepaling volgt dat de grieven in hoger beroep moeten blijven binnen de beoordeling van het bestreden besluit die de rechtbank heeft gegeven, danwel, gelet op de daartegen voor haar aangevoerde gronden en de door haar te verrichten ambtshalve toetsing, behoorde te geven. Nu hetgeen is aangevoerd daaraan niet voldoet, is geen sprake van één of meer grieven, als in deze bepaling bedoeld. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

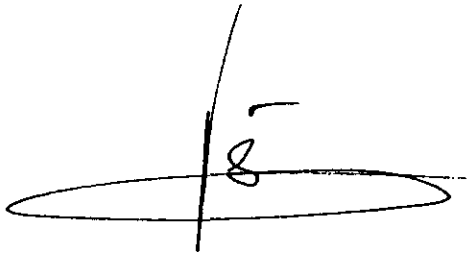
w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

91-534.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/48560 BEPTDN

Inzake : eiser, V-nummer , woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, drs. F.W. King, rechtskundig adviseur te Leiden,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder, gemachtigde mr. M. Snoeks, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op , stelt de Angolese nationaliteit te bezitten. Hij verblijft, naar eigen zeggen, sedert 27 augustus 2001 als vreemdeling in Nederland.
Bij schrijven van 4 april 2005 heeft hij een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), met als doel "Beperking of beschikking Minister". Op deze aanvraag is door verweerder op 30 januari 2006 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 7 september 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 4 oktober 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 november 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. L. Blok (namens eisers gemachtigde). Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiser stelt dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte zijn oordeel, dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning

voor bepaalde tijd met als doel "Beperking conform beschikking Minister", heeft gehandhaafd. Daartoe heeft hij onder meer aangevoerd dat verweerder in het bestreden besluit heeft miskend dat hij een gerechtvaardigd beroep op artikel 3.71, vierde lid, van het Vb heeft gedaan.
De veiligheidssituatie in het land van herkomst (Angola) is zodanig dat van hem niet kan worden verlangd terug te keren voor het aanvragen van een mvv. Gelet op zijn samenwerking met de UNITA (zie het ambtsbericht van 29 december 2005 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, het rapport van Human Rights Watch van januari 2005/17 maart 2005, van Amnesty International van 1 juni 2005 en van de US Department of State van 1 maart 2005) bestaat er een reëel gevaar te geraken in een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM.
Voorts is sprake van medische klachten die samenhangen met traumatische ervaringen in het land van herkomst waarvoor eiser wegens onverzekerd zijn niet meer onder behandeling is van een huisarts. Het nalaten van verweerder in te gaan op zijn verzoek om een BMA-onderzoek is in strijd met artikel 3:2 van de Awb. De gezondheidszorg in het land van herkomst is bijzonder slecht (zie het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2004).
Gelet op zijn UNITA-verleden en de wachtlijst bij de Angolese ambassade (zie de brief van de IND van 5 januari 2005) kan eiser niet in het bezit worden gesteld van reis- of identiteitsdocumenten, want tot op heden heeft hij geen reactie ontvangen op het schriftelijk verzoek van zijn gemachtigde van 3 maart 2006 aan het Angolese consulaat in Rotterdam.
Bovendien is eiser geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en heeft hij geen banden met het land van herkomst.
In de Vc is geen beleid opgenomen ten aanzien van de belangenafweging in het kader van artikel 3.4, derde lid, van het Vb. Eisers situatie vraagt om een op het individuele geval toegespitste belangenafweging, waarbij de aangevoerde omstandigheden in onderlinge samenhang moeten worden bezien. Door gebrek aan criteria bestaat er gevaar voor willekeur.
Tenslotte is het horen in bezwaar volgens eiser ten onrechte achterwege gebleven.

3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), niet een van de vrijstellingsgronden van artikel 17 Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 (de hardheidsclausule).

4. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

5. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

6. Niet betwist is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv. In geschil is

of verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. De vraag of verweerder in redelijkheid geen gebruik heeft gemaakt van zijn in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 gegeven bevoegdheid is derhalve eerst dan aan de orde wanneer eiser beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Hetgeen eiser in dat verband heeft aangevoerd omtrent de daarbij aan te leggen motiveringsplicht, treft dan ook geen doel.

7. Blijkens het ten tijde hier in geding geldende hoofdstuk B1/2.2.1 (thans B1/4.1.1) van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) zal van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik worden gemaakt.

Met verwijzing naar de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) overweegt de rechtbank dat de hier bedoelde bevoegdheid van verweerder discretionair van aard is en toepassing ervan beperkt kan blijven tot uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien (zie uitspraak ABRS van 2 november 2005, JV 2005, 472).

De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 zal dan ook de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten (vergelijk uitspraak ABRS van 9 december 2003, JV 2004, 63).

8. Gelet op hetgeen eiser heeft aangevoerd, is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat toepasselijkheid van het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Geen van de door eiser naar voren gebrachte argumenten is van zodanig gewicht dat de beslissing van verweerder niet in stand zou kunnen blijven. De rechtbank neemt daarbij het volgende in aanmerking.

8.1 De rechtbank is van oordeel dat in hetgeen eiser, onder overlegging van zijn brief aan het consulaat-generaal van Angola van 3 maart 2006 en de brief van de IND van 5 januari 2005, heeft aangevoerd omtrent het verkrijgen van reis- en identiteitsdocumenten, geen grond is gelegen om te oordelen dat sprake is van zodanige uitzonderlijke omstandigheden, dat verweerder zich in verband daarmee niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eiser kan worden verlangd dat hij aan het mvv-vereiste voldoet. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat eiser geen verklaring van de Angolese autoriteiten heeft overgelegd en ook anderszins niet heeft aangetoond dat hij niet meer in het bezit kan worden gesteld van een geldig document voor grensoverschrijding.

8.2 Eiser beroept zich op medische omstandigheden op grond waarvan terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk is. Volgens eiser zou dit aanleiding moeten zijn tot toepassing van de vrijstelling van artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 dan wel de hardheidsclausule. Dit beroep slaagt niet.

De rechtbank stelt voorop dat volgens hoofdstuk B1/1.2.1 (thans B1/4.1.1) van de Vc 2000, voor toepassing van vorenbedoelde vrijstellingsgrond slechts aanleiding wordt gezien indien de vreemdeling niet in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en niet in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. De feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst wordt bij de beoordeling van het vorenstaande niet betrokken. Het is immers niet aan verweerder om te onderzoeken of en te motiveren dat eiser in het land van herkomst toegang tot de medische behandeling zal kunnen krijgen (zie onder meer: de uitspraak van de ABRvS van 3-1-05, 200407834/1, en 9-3-2004, 200307474/1).
De rechtbank is van oordeel dat, nu eiser thans niet onder medische behandeling staat, niet valt in te zien waarom eiser niet in staat zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

8.2.1 Van een nalaten van verweerder in te gaan op eisers verzoek om een BMA-onderzoek, in strijd met de in artikel 3:2 van de Awb genoemde onderzoeksplicht, is geen sprake, aangezien een dergelijk onderzoek eerst aan de orde is bij een aanvraag om een verblijfsvergunning met het doel "medische behandeling".

8.2.2 Evenmin is de rechtbank gebleken van een medische noodsituatie, die volgens het ten tijde hier in geding geldende hoofdstuk B8/3 van de Vc 2000 aanleiding biedt voor toepassing van de hardheidsclausule indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met een medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

8.3 Voor zover eiser zich er op beroept dat hem het ontbreken van een geldige mvv niet valt tegen te werpen omdat hij in zijn land van herkomst, wegens zijn samenwerking met de UNITA, heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, faalt dit beroep. Asielgerelateerde gronden staan in de onderhavige procedure niet ter beoordeling (vergelijk uitspraak ABRS 3 december 2003, JV 2004, 50). De rechtbank neemt daarbij tevens in aanmerking dat met het achterwege blijven van hoger beroep, de uitspraak van de rechtbank Alkmaar van 12 januari 2005, waarbij de afwijzing van de asielaanvraag in stand is gelaten, in kracht van gewijsde is gegaan.

8.4 Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens valt af te leiden dat alleen onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, verband houdende met gebrek aan medische voorziening en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, de uitzetting kan leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. De door eiser gestelde omstandigheden heeft verweerder niet als zodanig bijzonder en ernstig hoeven aanmerken, aangezien de medische omstandigheden van eiser niet aannemelijk zijn gemaakt en niet is gebleken van een gebrek aan sociale opvang.

9. De door eiser gestelde omstandigheid dat hij in de Nederlandse samenleving is geïntegreerd en geen banden heeft met het land van herkomst, hoefde verweerder niet tot toepassing van de hardheidsclausule te nopen. Immers, het gaat in principe om een tijdelijke terugkeer naar Angola. Bovendien is het de bedoeling van het mvv-vereiste dat in het land van

herkomst wordt getoetst of aan de voorwaarden voor een verblijfs-vergunning wordt voldaan, zodat verweerder niet voor een voldongen feit komt te staan.
Verder is eiser geboren en getogen in Angola en heeft hij het overgrote gedeelte van zijn bestaan aldaar doorgebracht. Gelet op de leeftijd van eiser mag van hem worden verwacht dat hij in staat is om zich aldaar tijdelijk staande te houden.

10. Met betrekking tot hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd over het niet horen in bezwaar, overweegt de rechtbank het volgende.
Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de hoorplicht vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftprocedure. Van het horen kan slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien indien er naar objectieve maatstaven bezien op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over kan bestaan dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit.

De beoordeling van een beroep op de hardheidsclausule vergt dat de staatssecretaris de individuele omstandigheden van de desbetreffende vreemdeling weegt in het licht van de vraag of deze, eventueel in hun onderlinge samenhang beschouwd, nopen tot toepassing ervan. Gelet hierop rechtvaardigde hetgeen eiser over zijn individuele omstandigheden bij de aanvraag en in bezwaar naar voren heeft gebracht, gelet op het gestelde in het primaire besluit, op voorhand de conclusie dat het bezwaar kennelijk ongegrond is.

11. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiser ingevolge artikel 16 eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 jo artikel 3.71. eerste lid, van het Vb 2000 niet in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning.

12. Het beroep is derhalve ongegrond.

13. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.E.M.G. van Wezel en in het openbaar uitgesproken op 4 december 2007, in tegenwoordigheid van H. Pop, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: - 6 DEC 2007

Voor gelijkluidend afschrift
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

1

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS
Immigration Lawyers & Mediators

Geen toevoeging verleend door de Raad voor Rechtsbijstand

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Vreemdelingenkamer

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
0 3 JAN 2008
ZAAKNR.
AAN: V2
BEHANDELD: PAR:

Inzake:

6002-A

Appellant
Drs. F.W. King, gemachtigde

Contra:

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder

Geeft eerbiedig te kennen:

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS
Immigration Lawyers & Mediators

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
03 JAN 2008
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

wonende te te dezer zake woonplaats kiezende te (2316 XE) Leiden aan de Schipholweg 68c, op het kantoor van drs. F.W. King, immigratiejurist en mediator, die door appellant, tot zijn bepaaldelijk gemachtigde wordt gesteld en in verband daarmee dit hoger beroepschrift ondertekent en indient.

1. Achtergronden

1.1 Appellant is geboren op , en bezit de Sierra Leonse nationaliteit.

1.2 Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, van 4 december 2007 (AWB 06/48560, welke uitspraak op 6 december 2007 per aangetekende post is verzonden aan de gemachtigde van appellant.

Een kopie van de bestreden uitspraak is aan het hoger beroepschrift gehecht.

1.3 In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard.

1.4 In het navolgende zullen eerst de procedurele achtergronden worden geschetst. Daarna zullen de grieven van appellant worden geformuleerd en toegelicht.

2. De procedure

2.1 Appellant heeft op 4 april 2005 aanvragen ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd op grond van 'conform beschikking staatssecretaris', als bedoeld in art. 3.4, derde lid, Vb 2000.

2.2 Bij besluit van 30 januari 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Appellant heeft tegen deze afwijzing bezwaar gemaakt. Op 7 september 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Appellante heeft 4 oktober 2006 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 4 december 2007 heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

3. De grieven

Grief I

3.1 De eerste grief richt zich tegen rechtsoverweging 7,8 en 10, van de uitspraak AWB06/48560, waarin de rechtbank volgens appellante ten onrechte het navolgende overweegt:

> *" Blijkens het ten tijde hier in geding geldende hoofdstuk B1/2.2.1 (...) zal van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik worden gemaakt. (..)."*
> *"Gelet op hetgeen eiser heeft aangevoerd, is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat*

toepasselijkheid van het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (...)".
"Met betrekking tot hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd over het niet horen in bezwaar, overweegt de rechtbank (...)."

Toelichting op grief 1

3.2 Appellant is van oordeel, dat de rechtbank in redelijkheid zijn beroep niet ongegrond had mogen verklaren. Daartoe verwijst hij naar een uitspraak van de Afdelings Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Appellant stelt dat een eventuele afwijzing middels het ontbreken van een mvv in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. Immers, het gelijkheidsbeginsel brengt met zich mee, dat het bewaken van de consistentie van het bestuurlijke optreden bij uitstek de verantwoordelijkheid is van het bestuursorgaan en dat het niet primair op de weg van de burger ligt om te onderzoeken of de wijze waarop het bestuursorgaan hem tegemoet treedt in overeenstemming is met de bestuurlijke gedragslijn in vergelijkbare zaken. ***Zie de uitspraak van de Raad van State van 15 mei 1997 (JB 1997/154)*** In het verlengde hiervan, weet verzoeker zich gesteund door ***de uitspraak van de voorzieningenrechter Den Haag, zittingsplaats Utrecht, d.d. 11 oktober 2006 (Awb 06/30475):***

"De aanvragen zijn ingediend op 6 maart 2006, dus na 18 maart 2005 voor welke datum verweerder conform zijn eigen beleid in soortgelijke gevallen het mvv-vereiste niet zal tegenwerpen.(...) De voorzieningenrechter is, ondanks de stelling van verweerder dat de aanvragen van verzoekers dateren van na 18 maart 2005 en dat derhalve het mvv-vereiste kan worden tegengeworpen, gelet op hetgeen hiervoor is weergegeven, van oordeel dat verzoekers een gemotiveerd beroep hebben gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Verweerder kan dan ook niet zonder meer het mvv-vereiste aan verzoekers tegenwerpen."

3.3. Ter ondersteuning van het voorgaande, verwijst appellant naar ***een uitspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, d.d 21 december 2006, nr. 200605794/1 , (vluchtweb/jurisprudentie)***, waarin de afdeling overweegt dat de Staatssecretaris inzicht dient te geven in de weging van de omstandigheden van het geval die leidde tot afwijzing van het verzoek om toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. Het voorgaande dient volgens de Raad van State te worden bezien in het licht van de omstandigheden van een min of meer vergelijkbaar geval waarin wel toepassing is of zou zijn gegeven aan voornoemd artikellid. De afdeling wijst erop dat de Staatssecretaris immer het gelijkheidsbeginsel in acht dient te nemen. Het navolgende wordt overwogen:

"(...)Hier ligt de vraag voor op welke wijze inzicht moet worden verschaft in

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS
Immigration Lawyers & Mediators

de gronden waarop aan een zodanige bevoegdheid in bepaalde gevallen toepassing wordt gegeven. "

"Naar in de toelichting op artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 wordt bevestigd, kunnen bij de toepassing van die bepaling categorieën gevallen worden vastgesteld die als onvoorzien zijn aan te merken, waartoe in algemene zin de kenmerken worden omschreven die de tot de categorie behorende gevallen gemeen hebben en waardoor die zich in zodanige mate onderscheiden van de gevallen die volgens de voor de beperkingen voorzien in het eerste lid gestelde regels worden afgehandeld dat er grond is van die regels af te wijken. Aldus zijn voor het gebruik van de afwijkingsbevoegdheid kenbare maatstaven gegeven. Voormelde toelichting biedt de minister echter ook de ruimte om bij de toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 niet het stellen van maatstaven, doch de beoordeling van het individuele geval centraal te stellen. Door die keuze te maken, is de minister naar het oordeel van de Afdeling dan ook niet getreden buiten de grenzen van die bevoegdheid. Dat betekent evenwel niet dat bij die wijze van beoordeling in de per geval genomen afwijzende besluiten niet zou moeten worden gemotiveerd, welke op de feiten van het geval betrokken overwegingen hebben geleid tot het standpunt dat niet sprake is van een schrijnend geval. In dat verband is van belang dat, naar inmiddels duidelijk is geworden, de heroverweging als aangekondigd in de toespraak van 14 januari 2003 in een niet te verwaarlozen aantal gevallen heeft geleid tot het alsnog verlenen van een verblijfsvergunning. "

"Ook bij de gekozen wijze van heroverweging dient de minister derhalve enig inzicht te geven in de weging van de omstandigheden van het geval die leidde tot afwijzing van het verzoek om toepassing van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 in het licht van de omstandigheden van een min of meer vergelijkbaar geval waarin wel toepassing is of zou zijn gegeven aan voormeld artikellid. Daarmede wordt immers verantwoord hoe in het kader van de heroverweging, recht wordt gedaan aan de beginselen van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid en de vereiste samenhang bij de toepassing van de betrokken regels in het licht van het algemeen belang waartoe ze zijn gesteld."

'Het gelijkheidsbeginsel vergt een consistente gedragslijn van het bestuur en het bewaken van die consistentie is bij uitstek de verantwoordelijkheid van het bestuur. Dit klemt temeer nu de heroverweging waarvan het in deze zaak bestreden besluit deel uitmaakt, voortvloeit uit een zeer algemene bereidverklaring daartoe van de minister die alle uitgeprocedeerde asielzoekers betreft. Het gaat derhalve om een zeer grote groep gevallen."

Het enkele standpunt dat de gestelde feiten en omstandigheden al dan niet als 'schrijnend' worden aangemerkt, kan gelet op het vorenstaande geen

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS
Immigration Lawyers & Mediators

4. Conclusie

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het door haar ingediende hoger beroepschrift.

Leiden, 3-1-2008

Namens appellant,

F.W. King
Bijzonder gemachtigde

